

— Джузеппе, візьми-но рушницю та йди на лови,— якось уранці сказала одна жінка синові.— Завтра твоя сестра виходить заміж, буде весілля, й годилося б наварити поленти[1] із заячиною.

Джузеппе взяв рушницю й вирушив на лови. Іде він, іде, аж гульк — з-під живоплоту зайчиха. Вистрибнула й гайда в поле. Націлився Джузеппе, натиснув на гашетку. Та рушниця вигукнула людським голосом "бах!"— і куля впала на землю.

Джузеппе підняв кулю і здивовано її оглянув. Потім пильно придивився до рушниці: наче рушниця як рушниця, така самісінька, як завжди, тільки й того, що, замість стрільнути, вона дзвінко, весело мовила "бах!". Джузеппе навіть у дуло заглянув. Може, там хтось заховався? Але ж ні, дуло було порожнісіньке.

"Мама з сестрою сподіваються заячини..." — згадав Джузеппе.

Аж гульк! Знову біжить зайчиха,— тепер уже в білій фаті та у вінку з апельсинового цвіту. Сором'язливо опустивши очі, вона минула хлопця й подріботіла далі.

— Чи ти ба,— сказав сам до себе Джузеппе,— зайчиха теж виходить заміж. Нічого не вдієш, братику, доведеться застрелити фазана.

Пішов Джузеппе лісом далі. Бачить, на стежці фазан походжає, так сміливо, наче в перший день ловів, коли фазани ще не знають, що таке рушниця. Джузеппе націлився, натиснув гашетку, та рушниця тільки вигукнула двічі "бах! бах!", геть-чисто як це роблять хлопчаки, стріляючи з дерев'яної рушниці. Куля впала на землю й налякала червоних мурашок, що кинулись шукати захисту під сосною.

— Ну гаразд,— сказав Джузеппе, вже трохи розсердившись.— Хай навіть я прийду з порожньою торбою, все одно мама зрадіє.

Фазан, що, почувши оте "бах! бах!", шугнув був у гущавину, тепер знову з'явився на стежці. За ним рядочком дріботіли пташенята, кумедні-прекумедні, а позаду трюхикала їхня мама, горда й задоволена, наче їй дали першу премію.

— Іч, яка рада! — буркнув Джузеппе.— Ти, очевидно, вже давно повінчалась. А кого ж я стрілятиму?

Джузеппе уважно перезарядив рушницю й озирнувся. Навкруги не було ні душі. Тільки дрізд сидів на гілочці та свистів, ніби промовляючи: застрель мене, застрель мене.

І Джузеппе вистрілив. Але рушниця тільки вигукнула "бам!", зовсім так, як це роблять хлопчаки, коли читають пригодницьку книжку. А потім наче хтось засміявся. Дрізд засвистав ще веселіше, ніби хотів сказати:

— І цілився, і стріляв, а сам облизня спіймав.

— Я цього сподівався,— мовив Джузеппе.— Мабуть, сьогодні рушниці застрайкували.

— Ну як, Джузеппе, добрі були лови? — запитала мама, коли Джузеппе вернувся додому.

— Авжеж, мамо. Впіймав я три добрих облизні. Тільки хтозна, чи смакуватимуть вони з полентою.

[1] Полента — кукурудзяна каша.